

κληρονόμον καὶ διάδοχον τῶν ἀπεράντων αὐτοῦ γαιῶν, χορηγήσας αὐτῷ συγχρόνως τὴν ἐμπρέπουσαν ἀνατροφὴν καὶ παιδείουιν.

Τοιοῦτο τὸ τέλος τῆς οἰκτρᾶς ταύτης ἱστορίας, λέγει ὁ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀγωνίας κεκμηκῶς συνοδοιπόρος μας. τῆς ὁποίας αἱ περιπετειῶδεις σκηναὶ θὰ ἔδωπαν ὑμῖν ὑποθέτω, διδάγματα ἀρκετὰ ὠφέλιμα διὰ τὸν κατόπιν βίον μας.

Εὐχαριστήσαντες ἐπανειλημμένους τὸν εὐγενῆ Ἕλληνα διὰ τὴν ἀληθῶς θλιβερὰν ταύτην διήγησιν, ἀνεχωρήσαμεν ἅπαντες ἐν τάχει ὅπως φθάσωμεν ἐγκαίρως διὰ τὸ κατὰ τὴν 8^η ἀκριβῶς ἀναχωροῦν τραῖνον ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῶν περιπετειῶν τῆς διηγήσεως τοῦ φίλου Βρεττανοῦ, τὴν ὁποίαν ὅμως εἶνε ἀδύνατον νὰ σοὶ ἐκθέσω ἐνταῦθα διὰ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων καὶ τῶν καλλονῶν διὰ τῶν ὁποίων ἐκόσμησεν αὐτὴν διηγούμενος ὁ εὐγενὴς φίλος.

Ἐρωσο.

ΕΜΜ. Γ. ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΑΙΝΙΓΜΑ

(Κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Heine).

Παρὰ τὸ κύμα τῆς ἀκτῆς
ἐν θερινῇ ἐσπέρᾳ
θεᾶται νέος ποιητῆς
τὸ ἀπειρον ὑγρὸν,
τὴν γῆν καὶ τὸν αἰθέρα, —
καὶ λέγει ἀπορῶν:

«Χρυσᾶ μου ἄστρα, διατί
ἐκεῖ φωτοβολεῖτε;
Σὺ αὔρα, φίλη πτερωτή,
τί πνέεις δροσερά;
Καὶ τί συμπολεμεῖτε,
ὦ κύματ' ἄλμυρά;»

Ἄλλὰ τῶν ἄστρον ὁ χορὸς
φεγγοβολεῖ καὶ πάλιν,
ἢ αὔρα πνέει λιγυρῶς
εἰς κύματα γλαυκά, —
καὶ μόνον λέξιν ἄλλην
εἰς ἄφρων προσδοκᾷ!

(Νοέμβριος 1885)

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ